

sánál, régészetileg védett területen. Az összesen kb. 36 m hosszú nyomvonalrész rekonstrukcióját három árok kiásásával végezték. Az É-i és középső szakasz dombháton helyezkedett el, ezért azokban régészeti rétegekre nem lehetett számítani. Ezzel szemben a D-i árokszakaszt egy jelentősebb térszíni mélyedésben nyitották, ahol már várható volt a régészeti réteg a jelenlegi felszínhez viszonylag közeli jelentkezése a szomszédos cella trichora szintén magasan mutatkozó, a modern felszíntől kb. 40–50 cm mélységben fekvő romjai alapján.

A D-i árkot L-alakban, nagyobb kiterjedéssel nyitották meg, mint a korábbi nyomvonalat és így lehetőség nyílt bolygatatlan régészeti rétegek kutatására is a metszetekben. Az árok K-i metszetében a felszíntől számított 70 cm mélységben köves felület, egykori út (középkori vagy újkori) vagy járósínt jelentkezett, alatta a nyesést követően, 20–40 cm vastag szürke agyagos, erősen rozsdafoltos réteget dokumentáltam, amely mocsaras, vízáztatta környezetre utalt. Ez alatt kb. 20 cm vastagságban római réteg (felszíntől kb. 90 cm-től) mutatkozott, amelyet újra egy sárga agyagos homogénebb, majd egy újabb, korábbi római kultúrréteg követett. A „korábbi” római rétegnek már csak a tetejét sikerült megfogni az árok aljában, 4–6 cm vastagságban, amely a felszíntől kb. 1,70 m mélységtől indult. (Eredeti kiterjedésének kutatására nem volt lehetőség a gázszivárgás miatt.) Az árkok kiásása során régészeti lelet nem került elő.

KIRCHHOF ANITA

81. Budapest, III. Huszti út 33/b
(KÖH 56630)

Ró

2009. április 6. és május 8. között próba- és megelőző feltárást végeztünk a telken (18997/2 hrsz.), annak K-i oldalán, régészeti védelem alatt álló területen. A telken és környékén még az 1970-es és 1980-as években Kaba Melinda tárt fel több római kori hamvasztásos sírt és sírkertet.

Először a telek É-i végén egy 18 m hosszú és 6 m széles területet tártunk fel, majd ebből kiindulva, két, egymástól 5 m-re párhuzamosan futó, 2 m széles, 55 m hosszú árkot nyitottunk. A Ny-i árok D-i végétől egy szintén 2 m széles árkot húztunk Ny felé. A tervezett épületet Ny-i irányból lezáró, É–D irányú falalapozás kutatására nem került sor, mivel ennek vonala megegyezett a Kaba Melinda által már korábban feltárt szakasz nyomvonalával.

A mai felszíntől számított 140–160 cm-es mélységben a Kaba Melinda által már részben feltárt római kori temető egy újabb részlete került elő, összesen 21 sírral. Ebből 20 volt hamvasztásos. A szórt hamvas temetkezéseket jól jelezték a zömmel lekerekített sarkú, négyszögletes alakú, paticsos szélű sírfoltok, amelyek két sír kivételével É–D irányba voltak tájolva. Három

esetben tegula- és/vagy mészkődarabokat használtak fel a sírok teljes vagy részleges fedéséhez. Egy esetben a sír belsejében függőlegesen állított mészkőlapokat is alkalmaztak. Két hamvasztásos sírhoz sírkert is tartozott: az egyiket egy mészkővekből falazott, négyszögletes, 55 cm falvastagságú, 180×265 cm nagyságú építmény határolta. Oldalfalaiból már csak az alapozást és a felépítmény legalsó kősorát tudtuk dokumentálni. A másik nagyobb, viszont az újkori bolygatások miatt nagyon rossz megtartású sírkert, 60 cm vastagságú, 470 cm-es felületet határoló kőfallal rendelkezett. A kisebb mészkővekből készült, kötőanyag nélküli alapozásra ebben az esetben is nagyobb méretű, habarcsba rakott mészkövek kerültek. A sír építményt teljes egészében nem lehetett feltárni, mivel az K felé túlnyúlt a kutatási területen. A hamvasztásos sírokból a kalcinátumok mellett a korokra jellemző temetkezési mellékletek: piros korsók, poharak, mécses, érmek kerültek elő. A sírok jelentős része ugyanakkor csak szegényes melléklettel (kerámia-töredékek) rendelkezett.

A sírok ritkás elhelyezkedése ellenére is olyan sírcsoportok rajzolódtak ki a feltárás során, amely csoportok középpontjában a sírkertek állhattak egykoron. Egy-egy csoportot 10–20 m szabad térség is elválasztott egymástól.

A temetőben egyetlen csontvázas, É–D irányú temetkezés került elő. A csontváz körül megmaradt, szabályos formát kirajzoló vasszögek koporsós temetkezést jeleznek. Az egyetlen mellékletet egy a bal kéz ujjpercén talált, rossz megtartású bronzgyűrű jelentette.

A feltárt temetkezések az előzetes vizsgálatok alapján a Kr. u. 2–3. századra keltezhetők és az aquincumi polgárváros és a canabae közötti úgynevezett Benedek Elek utcai temetőhöz tartoznak.

ANDERKÓ KRISZTIÁN – LASSÁNYI GÁBOR

82. Budapest, III. Huszti út 42–44.
(KÖH 67497)

Ró

2009. február 19. és március 13. között a Budapesti Történelmi Múzeum Aquincumi Múzeuma próbafeltárást végezett a fenti területen, irodaépület építését megelőzően. A területen két helyen nyitottunk kutatóárkot. A kivitelezés alatt álló épület belső udvarán nyitott 2. sz. szonda gépi kiásása után a több mint 2,5 m mély modern feltöltés alatt a további kutatást – biztonsági okokból – abba kellett hagyni. A K–Ny-i tájolású 1. sz. szondát az épülő irodaépülettől É-ra nyitottuk. A szonda alsó mérete mintegy 4×18 m-es volt. Feltáráskor a következő régészeti megfigyeléseket tettük és fázisokat különítettük el.

1. fázis: A szondában a legkorábbi régészeti korú, római kori kerámia-töredékek egy sárga, agyagos, természetes réteg feletti, szürkésbarna, humuszos-agyagos réteg felső részében voltak. A természetes rétegek erőteljesen lejtettek Ny-i és kismértékben É-i irányban.